

Замість відпочинку Галина Паньків бере в руки голку, нитку і полотно...

У Галини Паньків нелегка робота. Вона – оператор зі знежирення спецодягу хімістки моторвагонного депо Коломия. Коли ми зустрілися вперше, пані Галина запам'яталася мені глибоким поглядом задумливих очей. Ще більше я була здивована, коли дізналася, що Галина Паньків вишиває на полотні неповторні ікони. Вишитих ікон багато у тісній кімнатці сімейного гуртожитку, де мешкає пані Галина з родиною. Любов до вишивки та глибини цього ремесла Галина Валеріївна перейняла від своєї матері. Процес вишивання Галина Паньків порівнює з молитвою, в якій очищається душа і зміцнюється дух. Незважаючи на нелегкі випробування долі, пані Галина бачить навколишній світ у світлих та веселих кольорах.

Галина Літвінова (дівоче прізвище) народилася в Петропавловську (Північний Казахстан), там же вступила до технікуму залізничного транспорту, після якого за скеруванням поїхала працювати на невелику станцію Орськ-Сортувальна помічником чергового по станції. Там зустріла своє кохання – хлопця з Прикарпаття Михайла Паньківа. Після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту Михайло працював на тій же станції помічником машиніста. Пропрацювавши усього два місяці, він пішов на службу до війська. Весь цей час молоді люди листувалися, Галина дочекалася сво-

– спочатку син, а через два роки донечка. Михайло трудився помічником машиніста у локомотивному депо Коломия (нині – моторвагонне депо), а молода дружина з дітьми обжила кімнатку в гуртожитку. Батьки раділи своїм діточкам, тішилися їхніми першими кроками, першими словами, першими самостійними вчинками... Та доля приготувала Галині випробування. Раптово помер її чоловік, залишивши молоду дружину із двома дітьми – 4-річним Степанком та дворічною Надійкою. Галина Паньків стала єдиною годувальницею сім'ї, пішла працювати в локомотивне депо Коломия, довелося їй освоювати нелегку працю.

– Було дуже важко – дітки хворіли, а серце плакало за Михайлом, тим паче, що сама опинилася на чужині, – пригадує сумні моменти свого життя пані Галина. – Щоправда, зрідка таки їздила до свекрухи, до родини мого чоловіка, та довго там не засиджувалася, бо потрібно було працювати і давати раду самій.

Галина Валеріївна недовго попрацювала у виробничо-технічному відділі депо – паперова робота була не для її вдачі. Рукоділля – завжди було її улюбленою справою, хоча тоді для цього не було вільного часу. У хімічній якраз потрібна була працівниця на посаду оператора, тож пані Галина, не вагаючись, перейшла туди. Депо тоді налічувало більше працівників, ніж тепер, тож доводилося хімічними розчинами очищати від бруду значно більше спецодягу, крім того,

зшивала, латала, словом, ремонтувала одяг. В обов'язки входило й забезпечення чистою білизною бригадного будинку, що знаходиться поруч із депо. Її руки встигали і випрати, і випрасувати білизну, і відремонтувати одяг, і поприбирати у хімічній, дотримуючись всіх правил техніки безпеки. Як бджілка, "крутиться" в роботі Галина Паньків, відколи прийшла сюди працювати. Її робоче місце – завжди чисте і охайне. Які б клопоти не були вдома, на роботі Галина Валеріївна завжди доброзичлива та усміхнена.

– Досконало знаю свою роботу, бо працюю тут із 1993 року, – говорить пані Галина. – Найбільшу приємність отримую, коли машиністи, слюсарі депо дякують за чистий спецодяг. Ставлюся до кожного з них із повагою, розуміючи, яка нелегка у них праця.

Галина Паньків трудилася під керівництвом бригадирів Галини Панчак, Галини Сидорук, Марії Томенчук, нині працює в команді Анни Рачук. За всі роки праці до Галини Валеріївни не було зауважень, старалася поставлені перед нею завдання виконувати якнайкраще.

У нелегкій праці минули роки, повиростали діти: синів вже 25, доньці – 23. У 45 років Галина Валеріївна стала бабусею. У неї двоє онуків-близнюків – Арсенчик та Андрійко, відтепер її життя стало іншим, хоч і клопотів побільшало, але і позитивних емоцій від спілкування із онуками з'явилося теж чимало. Тепер любов Галини Валеріївни поділилася на мамину і бабусину. Але від цього їй не стало менше. Скільки б не від-

дала теплих почуттів, серце наповнюється ними знову і знову. Ці почуття додають сил жити і допомагати доньці у вихованні онуків. А на відпочинок часу нема. Ну хіба що на відпочинок в улюбленій роботі. Пані Галина бере в руки голку з ниткою і на полотні оживають біблійні сюжети. Спочатку вишивала серветки, картинки, сорочки, а десь років шість тому вперше вишила ікону Богородиці, потім взялася за вишивання інших. До свого захоплення залучила й доньку Надію, тепер вишивають удвох. Галина Валеріївна помітила, що процес вишивання її заспокоює, а кожна вишита робота надихає на нову творчу працю.

У гуртожитку Галина Паньків має репутацію ще й доброї подруги, людини ніжної душою, привітної і доброзичливої. Про це я дізналася від її сусідок у гуртожитку. Для неї звична річ допомогти по господарству або вишити сорочку для товаришки чи для її дітей. Якось Галина Валеріївна дізналася, що в церкву можна принести подарунки дітям-сиротам до святого Миколая, для цього вона вишила сорочечку і раділа від думки, що якась дитина матиме гарний одяг.

Життя треба наповнювати красою і затишком. Галина Паньків створила це у своєму житті, тому у її товаристві почуватися комфортно і легко. Висаджені її руками полум'яні жовтогарячі хризантеми восени приємно милують око працівників моторвагонного депо і мешканців сімейного гуртожитку, а вишиті ікони випромінюють любов до життя, яку вона черпає у вірі в Бога. Тому від щирого серця бажає цій жінці, її дітям та онукам щастя і заступництва у Богородиці.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

На фото: щаслива бабуся Галина Паньків зі своїми онуками-близнюками; вишивані ікони

го Михайла і вони побралися. Статний красень Михайло повів свою тендітну, вродливу дружину на Івано-Франківщину, де в родині Паньківих незабаром народилось двоє дітей

Журавлиними ключами промайнули 90 літ

Не віриться, що цей, завжди привітний, життєрадісний інтелігентний чоловік відсвяткував уже своє 90-річчя. Йдеться про колишнього старшого чергового стрілочного поста станції Королево Михайла Михайловича Вигула. У святковий день ювіляра прийшли привітати заступник начальника відділу перевезень Ужгородської дирекції залізничних перевезень Михайло Шестах, заступник голови ради ветеранів-залізничників Закарпаття Анатолій Урушбаєв, начальник станції Королево Іван Кекерчинь. Гості завітали не з пустими руками, наказом начальника Львівської залізниці Богдана Піха ветерана привітали грамотою і грошовою премією.

– Нелегко давалось мені життя, – згадав Михайло Михайлович, – постійно треба було працювати, щоб заробити собі на кусок хліба, навіть у дитинстві ходив підзаробляти до заможних селян. А тут знову прийшла біда, почалась війна і мене забрали до війська. Правда, так склалося, що воював на боці угорців, та добре, що живим повернувся додому... Пригадую, відразу після війни прийшов працювати на залізницю, якій у підсумку присвятив 43 роки життя.

Про літа трудового неспокою нагадують ювіляріві відзнаки від керівництва станції, медаль "Ветеран праці", почесні грамоти, цінні подарунки. Однак, найбільша нагорода

для Михайла Вигула – Божа благодать і милосердя. А ще Михайло Михайлович вдячний своїй дружині, з якою прожили вже 61 рік. Ювіляр переконаний, що своїм довголіттям завдячує саме дружині.

Михайло Вигул високо цінує любов і увагу своїх дітей, внуків та правнуків. У їхньому товаристві він забуває про прожиті роки і почуватися веселим та бадьорим, розповідає їм цікаві оповідки зі свого довгого життя. Із того спілкування черпає сили для щоденних клопотів коло господарки та інших справ, яких йому вистачає на щодень.

Іван КОЗАК, снт Королево

